

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVII. évfolyam 9. szám. 2016. május 1.

Ára 0,80 lej

Anyák napja: milyen példa vagyok anyáim számára?

Hát elfeledkezhetik-e az anya a gyermekéről, hogy ne könnyörüljön méhe fián? ... (Ézs 49,15)

Nemrégiben lelkipásztor-kollektákkal kellemes kötelességnek tettünk eleget: továbbképzőn vettünk részt. Ilyenkor nagyító alá vesszük szolgálatunk egy vagy több aspektusát, előkerülnek vidám vagy éppen szomorú történetek, tapasztalatok. Előkerült a gyermekekkel való foglalkozás is. Nem állítom, hogy megnyugtatót, inkább elszomorított az általános jelenség gyülekezeteinkben, hogy a gyermekek szülők nélkül jönnek istentiszteletre, gyülekezeti eseményekre. Március elején a női világmanap vezérigéje kapcsán (Mk 10,14) arra figyelmeztettük az édesanyákat, hogy engedjék, hozzák Jézushoz a gyermekeiket. Ne küldjék, hanem hozzák a templomba a gyermekeiket.

Ezzel szemben mi az általános tapasztalat? Kik hiányoznak a templomainkból? Nem a gyermekek, hanem a szülők.

Szerepcsere történt. Úgy ment végbe a szemünk előtt, hogy észre sem vettük. Nem a szülőn keresztül érjük el a gyermekeket, hanem a gyermekeken keresztül a szülőket. Nem a szülők hozzák a templomba a gyermekeket, hanem a gyermekek a szülőket. Mindannyian tudjuk, nem tudatosan történik ez, de most már néven neveztük a jelenséget: beszéljünk hát róla.

Ézsaiás próféta az anya ösképét idézi fel, így biztatja a kitartásra a fogságban levő népet. A nép kétszeresen is megbűnhődött, Isten megkönyörült, most már megbocsát. Az anya nem feledkezik el gyermekéről,

Kali Tünde Zsófia

(Folytatása a 3. oldalon)

A szeretet gyógyít

A Diakónia Keresztyén Alapítvány marosvásárhelyi fiókszervezete működésének 10. évfordulója alkalmából a felsővárosi templomban hálaadó istentiszteletet tartottak. Kántor Csaba püspökhelyettes Ézs 41,10 alapján hirdetett Igét, majd Kántor Attila lelkipásztor – az ünnepséggé házigazdája – az irgalmas samaritánus példája felidézésének jegyében köszöntötte a megjelenteket: gondozottakat és gondozókat, egyházi és önkormányzati képviselőket. Köszöntőjében Kovács István

egyházkerületi diakóniai tanácsos arra hívta fel a figyelmet, hogy ne szóval és nyelvvel, hanem cselekedettel, a szeretetszolgálat néma igehirdetésével szolgáljunk. Legyen életünk motorja és üzemanyaga a bennünk felbuzgó szeretet, amiből minél többet adunk, annál több lesz bennünk.

Schmidt Loránd, a Maros Megyei Szociális Igazgatóság vezetője elismerését fejezte ki a fiókszervezet évről évre bővülő tevékenységéért, és hangsúlyozta: Romániának egyre nagyobb hangsúlyt kell fektetnie az otthoni idősgondozásra, és meg kell teremtenie a támogatás biztonságát. Ábrám Zoltán, a fiókszervezet elnöke felelevenítette a tíz évvel ezelőtti megalakulást, amikor Kató Béla püspök, alapítványi elnök felkérésének örömmel tettek eleget. Az erdélyi magyarság autonómia-törekvéseinek gyakorlati megvalósításaként értékelte a 26 Maros megyei település mintegy háromszáz négyzetméterén a félezernél

dr. Ábrám Zoltán

(Folytatása a 8. oldalon)

Dsida Jenő

Hálaadás

Köszönöm, Istenem az Édesanyámat!
Amíg ő véd engem, nem ér semmi bánat!
Körülvesz virrasztó áldó szeretettel,
Értem éjjel-nappal dolgozni nem restell.
Áldott teste, lelke csak érettem fárad,
Köszönöm, Istenem az Édesanyámat.

Köszönöm a lelkét, melyből reggel, este imádság száll Hozzád, gyermekéért esdve.
Köszönöm a szívét, mely csak értem dobban – itt e földön senki sem szerethet jobban! –
Köszönöm a szemét, melyből jóság árad, Istenem, köszönöm az Édesanyámat.

Te tudod, Istenem – milyen sok az árva,
Aki oltalmadat, vigaszodat várja.
Leborulva kérlek: gondod legyen rájuk,
Hiszen szegényeknek nincsen édesanyjuk!
Vigasztald meg őket áldó kegyelmeddel,
Nagy-nagy bánatukat takard el, temesd el!

Áldd meg édesanyám járását-kelését,
Áldd meg könnyhullását, áldd meg szenvedését!
Áldd meg imádságát, melyben el nem fárad,
Áldd meg két kezével az Édesanyámat!

Halld meg jó Istenem, legbuzgóbb imámat:
Köszönöm, köszönöm az Édesanyámat!

Az identitáskereséstől a szélsőségességig

Thomas Mücke politológus a vallások közti párbeszéd fontosságáról

Thomas Mücke politológus a nemzetközi kutatásban egyre ismertebb. Az új médiák a dzsihádhhoz csábítják a fiatalokat című munkájában rámutat az internet és a szociális médiák egyre növekvő szerepére a fiatalok radikalizálódásában. Szembetűnő, s magyarázatot igényel, hogy stabil családi vagy éppen élő keresztyén háttérű fiatalok miért indulnak el a szélsőségek felé, s nem kevesen vesznek irányt a fundamentalista iszlám terrorszervezetek valamelyikéhez.

A felmérések szerint a német társadalmi közbiztonságot egyaránt veszélyeztetik olyan csoportok, melyek iszlámistákként élnek Európában, és azok

dr. Békefy Lajos

(Folytatása a 4. oldalon)

Tanulságos igék

A jövődőről (VIII.)

„Hiszen tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és együtt vajúdik mind ez ideig, de még azok is, akik a Lélek első zsengejét kapták, mi magunk is sóhajtozunk... maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászokkával.” (Róm 8,22.23.26)

A Római levélnek e fejezete csodálatos bizonyoságtétel Krisztus üdv munkájáról. Az apostol elmondja, mit jelent a Lélek által élni. Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai és örökösök is, számukra a jövőt a Lélek garantálja, mégpedig az örök életet Isten eljövendő dicsőségében.

De egyszer csak mintha sötét felhő borulna a napsütötte tájra, hisz Pál elkezd beszélni a jelen szenvedéseiről. Elmondja, hogy a pünkösöd és a Krisztus visszajövetele közötti idő a szenvedés és a megpróbáltatás ideje. Ez szélesebb összefüggésben is igaz, hisz az egész teremtett világ sóhajtozik és nyög. Mi egy megromlott világban élünk, és ez minket is érint. Bár nem a világból valók vagyunk, de mégis a világban élünk. Ezért egyház és világ egyaránt válságban van. Hívők és hitetlenek között ilyen értelemben egyfajta szolidaritás, közösség van a szenvedésben és fájdalomban, de a hívőknek csodálatos a reménységük egy szebb és jobb jövő felől. Háromszor is szó van a sóhajtozásról: sóhajtozik a teremtett világ, a gyülekezet és a Lélek is.

Először is azt mondja Pál, hogy a teremtett világ sóhajtozik. Mi mindig csak a teremtett világ szépségére gondolunk: virágzó fákra, hullámzó gabonátáblákra, éneklő madarakra. De a teremtett világ nem csupán szépségből áll. Vannak benne szomorú dolgok is: szennyezett folyóvizek, a rák s több más súlyos betegség, vírusok. A mi világunk ilyen: az ember bűne a teremtett világot is romlásba sodorta.

Elhamarkodott döntés

Az egyik amerikai kongresszuson, a tudományos előadást tartó orvosprofesszor a következő kérdést intézte orvostanhallgatóihoz:

– Hogyan döntenének azon esetben, ha az illető asszony az önök páciense lenne? A várandós édesanya elég idős, korábban már több vetélése és abortusza is volt. Emellett alkoholistá, tüdőbeteg és vérfertőzött, ráadásul

Az utolsó szó azonban nem a romlásé, hanem a reménységé. Isten azt ígéri, hogy meg fogja újítani a világot, amely Isten gyermekeivel együtt a dicsőség megjelenésére vágyik, ez után sóhajtozik. E reménység mélyen ott él bennünk, és ezt semmilyen kétségbeesés nem tudja belőlünk kiirtani.

A keresztyén ember jobban érti, hogy mi van a világban, mint maga a világ. Miért írja ezt Pál? Azért, mert bennünk az ő Lelke van és ez éles látást ad. A Lelket itt Pál zsengeének nevezi. Tudjuk azt, hogy pünkösöd a zsidóknál a termés ünnepe volt. Az új termés első zsengejét épp ezen az ünnepen mutatták be Istennek. A lombsátrak ünnepén már az érett termést, a betakarítást ünnepelték. Így a Lélek is zsenge, annak záloga, hogy egyszer a teljesség is el fog jönni. Pünkösöd azt jelenti, hogy Isten adja az Ő Lelkét, mintegy első zsenget, s így részesülünk a megigazításban, a megszentelődésben, az Istennel való békeességben, örömben. A Lélek meggazdagítja, gyümölcstermővé teszi az életünket. De a Lélek reménységet és vágyat is ébreszt a mi szívünkben. Ezért a hívőknek sokkal jobban fáj ennek a világnak romlottsága, mint a hitetleneknek. Ezért a gyülekezet mindig egy sóhajtozó gyülekezet. Mert mi mindennek még csak az előízét éreztük meg. De érezzük, hogy még valami sokkal többnek, szebbnek kell jönnie. A megváltás már megtörtént, de a beteljesülés még várat magára. Sójajtozás csak ott van, ahol várakozás is van. Hiszen mi a teljességre vágyunk, kevesebb nem tudunk megelégedni. Mi tudjuk, hogy Isten gyermekei vagyunk, de ugyanakkor annyi fájdalmat, szenvedést és szomorúságot látunk és tapasztalunk. Mi még hitben járunk és nem látásban. Ezért fordul a mi hitünk a jövő felé.

Mi a testünknek megváltását is várjuk. Ez nem a testünktől való megváltást jelenti, hisz ez ellentmondana Isten teremtő akaratának, aki minket testtel teremtett. Mi azt várjuk, hogy testünk is megújul, megváltozik, átváltozik, megszabadul a mulandóságtól, a bűn minden nyomorúságától, minden szenvedéstől. Hogy ez miként történik, azt elképzelni se tudjuk, de azt igen, hogy a mi testünk a Krisztus dicsőséges testéhez hasonlatos lesz. Mi tudjuk, hogy még útban vagyunk, még tart a földi harcunk ideje. Ezért sóhajtozunk és nyögünk. De nem reménység és várakozás nélkül tesszük ezt. Mi tudjuk, hogy ez a sóhajtozás nem tart örökké, s egyszer majd felváltja a tökéletes öröm.

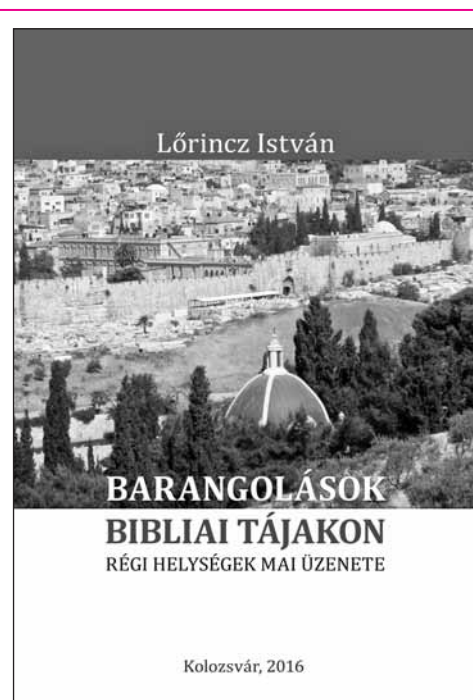
A keresztyén embernek ezért sohasem szabad belenyugodnia a bűnbe, az igazságtalanságba. Nekünk ezek ellen harcolnunk kell azokkal az eszközökkel, amit Isten kezünkbe ad. A keresztyén ember harcol a környezetszennyezés,

a férje is ugyanezen betegségekben szenved. Mit tennének önök a terhesség kezdeti szakaszában?

A válasz mindenki részéről egyöntetű volt: a magzatot el kell vétetni. A professzor végignézett hallgatóin és csak ennyit mondott:

– Uraim, önök megölték volna a világ egyik legnagyobb zeneszerzőjét, Beethovent.

Bányai László

Megjelent Lőrincz István újabb könyve, a *Barangolások bibliai tájakon*. Ahogy a szerző első könyve, az *Istennel kezdeni* című, ez a kiadvány is egyszerű, mindenki számára érthető népi teológia. A szerzőt az íráskor három elv vezette: a tudományos igényesség, az egyszerűség és a gyakorlatiasság. „Minden eseményt, amely ezekben a bibliai helységeken történt, megpróbáltam a mai sajtós helyzetünkre, mindennapi életünkre alkalmazni” – írja Lőrincz István a könyv utószavában.

A kiadvány megrendelhető, megvásárolható egyházkerületünk iratterjesztésénél és a kolozsvári Biblos könyvesboltban.

a teremtett világ kifosztása, meggyalázása ellen. A gyülekezet életében ott van az üdvösség és a reménység, a bizonyosság és a várakozás, a sóhajtozás és az ujjongás.

Pál gyengeségről beszél, ami bennünk van. Ez többek között abban is meglátszik, hogy nem tudjuk, mit kérjünk. Bennünk oly sok gondolat és érzés kavarg. Ahogy valaki mondta: nem vagyunk „imavirtuózok”. De e gyengeségben a Lélek segítségünkre siet. Az imádságban is támogatást nyújt. Gyengék vagyunk, de van valaki, akibe belekapaszkodhatunk, aki hatalmas és erős. A Lélek kitartást ad nekünk az imádságban, hogy ne fáradjunk el. A mi gyenge és szegényes imádságainkat a maga imádságával meggazdagítva és megerősítve viszi az Atya trónjához. Megtanít mindazért imádkozni, amit Isten megígért nekünk.

Hisszük, hogy imádságunk nem hiábavaló, az Úr meghallgatja azt. Tudja, hogy mi jót akarunk, még ha azt nem is tudjuk mindig jól megfogalmazni. Mi nem mindig tudunk Isten akaratát szerint imádkozni. De a Lélek egészen biztosan az Atya akaratát szerint imádkozik, és a mi imádságunkat is erre igazítja. Ez a mi reménységünk rendíthetetlen fundamentuma, s ez Krisztusra épül. A keresztyén ember soha nem lehet elbizakodott, csak alázatos. Mert tudja, hogy az kegyelemből van, és azt is, hogy ez a kegyelem neki elég.

Lőrincz István

Anyák napja: milyen példa vagyok enyéim számára?

(Folytatás az 1. oldalról)

könyörül rajta, nem nézi el tétlenül a hiányt vagy a szenvedést: saját érdekét, kényelmét, nyugalomát áldozza fel, hogy gyermekeinek jó körülményeket biztosítson. Azt látom, hogy a mai édesanyák keményen harcolnak – sokszor erejük felett – azért, hogy a gyermekeiknek jobb legyen. Ingáznak, gyárban dolgoznak, övük a házimunka nagy része. Ha nem sikerül a közelben munkát kapni, elmennek külföldre beteget gondozni vagy kertészetben dolgozni, esetleg éppen sofőröknek. Vajon az jó a gyermekeknek, amiről én úgy gondolom, hogy jó? Jó az, ha mindent megadok neki? Ha mindent megkap, hogyan fogja megtanulni, hogy küzdeni kell és kitartani és felállni és újrakezdeni?

Nem kell mindent megadni nekik, de meg kell tanítani számukra a helyes fontossági sorrendet, amit csak példaadással lehet. Ez nem működik telefonon, sem skype-on keresztül, de táv-

irányítóval sem. Az ember is, akárcsak az állat, utánzással tanul. Meg kell tanítanom a gyermekeimnek a személyes példamutatással, hogy hol a helye Istennek, hol a helye a családnak és az anyagiaknak, hol a helye a közösségnek, mikor minek van itt az ideje, mi az, amit meg kell tartani, és mi az, amit el lehet engedni.

Vajon én tudom, hogy mikor minek van az ideje, ha nem vagyok a gyermekeim mellett? Mennyi fáradt, depressziós, saját magát kizsákmányoló édesanya van körülöttünk, aki az idő és az anyagiak fogságában vergődik. Az élet nem verseny. Könyörüljünk magunkon és gyermekeinken. Milyen női, anyai modell vagyok az enyéim számára?

Isten megkönyörült rajtunk, elküldte Jézust, hogy általa életünk legyen és bővüljünk. Kihasznlom-e ezt a drága erőforrást? Ott vagyok-e a gyermekeimmel a templomban Istenel kezdeni a hetet, megadni a vasárnapnak az ünnep jó ízét-zamatát, elcsendesedni, erőt, inspirációt kapni a küzdelmeimhez?

Ne feledkezzetek el, kedves édesanyák: mit számít, ha az egész világot megnyerem is a gyermekemnek, de az a lelkében kárt vall! A szebb telefont, jobb autót, nagyobb lakást megszerzi ő magának, ha akarja, és ha igénye van rá. Jézus Krisztushoz nekem kell őt odavinnem, ezt helyettem senki más nem teheti meg! Boldog anyák napját!

*Köszönöm, hogy te vagy.
Az órát köszönöm, amelyben fényt nyert a világtalan világ,
Köszönöm, hogy kezed kinyújtottad felém,
S árnyául elfogadtál sugárzó életednek.*

/ Móra Ferenc /

Az eltört tükör

Egy édesanya a haragról

Ebből a történetből sokat tanulhat minden szülő. Egy kisfiúról szól, aki dühöngve becsapta a fürdőszoba ajtaját, melynek következtében a tükör ezer darabra tört szét, és beterítette a padlót. Ez az eset bármelyik szülő türelmét próbára tenné. Az édesanya reakciója hihetetlen...

„A kisfiam feldúltan berohant a fürdőszobába, és becsapta maga mögött a fürdőszoba ajtaját. Az ajtó akkorát csapódott, hogy a falon lógó, óriási tükör leesett, és a padlón ezer darabra tört szét. Nem szóltam egy szót sem. Felmértem a károkat, vettem egy mély lélegzetet. Átgondoltam, mit kell tennem: ki kell raknom a kutyát, hogy ne vágja szét a mancsát. A macskát ugyanígy a pincébe kell levinnem.

Kisétáltam a kertbe, és éreztem, ahogy forró könnyek áztatják el lassan az arcomat. Hihetetlen, hogy szülőként mennyire egyedül érzed magad a hasonló helyzetekben. Szomorú és csalódott voltam. Ez tényleg megtörténik? – kérdeztem magamtól. Igen, ez mind valóság.

Ahogy ott álltam a kertben, sírást hallottam a fürdőszobából. Sajgott a szíve. Nyilván ő sem számított erre. Ijedt volt, aggódott, és szégyellte magát. Azt mondtam magamnak: Szedd össze magad, ennek a kicsi, törekeny léleknek szüksége van most rád. A legjobb oldaladra van szüksége a legnagyobb együttérzéssel, ami tölled telik.

Menj be a lakásba, szedd össze minden bátorságodat, nyisd ki a fürdőszoba ajtaját, nézz annak a szemébe, akít a világon legjobban szeretsz. A kisfiam rám néz majd, és azt mondja: Anya, én annyira sajnálom, soha többé nem teszek ilyet!

Öleld át, és éreztess vele, mennyire fontos számodra, hogy minden rendben lesz. Mondd neki, hogy: szeretlek, nem lesz semmi baj, túl leszünk rajta. Menj és beszélj vele a haragról, magyarázd el neki, hogy a harag nagyon intenzív érzélem. Mivel a harag felszítja bennünk a tüzet, akár meg is tisztíthat. Ám le is rombolhat mindent. Nyilván meg fogja érteni.

Mondd neki, hogy jobb módja is van a harag levezetésének, szóval dolgozzunk rajta együtt. Itt vagyok, hogy segítek neked. Nem vagy egyedül az érzéseiddel és a könnyeiddel.

Melyik úton talál minket?

*...az a férfi vitéz hős,
de bélpoklos volt.
(2Kir 5,1–3)*

Igénk hosszasan sorolja Naámán érdemeit, népszerűségét, hogy aztán minden átmenet nélkül egyetlen szóval porrá zúzza az emberi nagyságot. Naámán méltósága, fontossága és népszerűsége egyetlen szóval semmivé válik. Azt olvastuk a fővezér dicsőséglisztájának végén: „de bélpoklos volt”. És akkor hiába minden! Hiába az ismertség, a fontosság és a népszerűség. Hiába mindez, hiszen halálos beteg. A kor halálos betegségét hordozza. Meg vannak számlálva a napjai.

Isten üdvterve azonban már akkor készen áll, amikor mi még csak annyit olvasunk az igében, hogy „bélpoklos volt”. Amikor mi magunk is azzal szembesülünk, hogy nagy a baj, mert gondok, veszteségek, betegségek vesznek körül. Isten segítsége már akkor kész, amikor mi még csak leborulunk előtte, hogy kérjük az ő útmutatását. A mélység önismertetre tanít. Kegyelme, áldása és szeretete nélkül semmi vagyok. A mélység hozzátartozik Isten iskolájához, ahol magára irányítja a tőle elrugaszkodott, eltávolodott életet és tekintetet. Ez a tőle való eltávolodás mindig azzal kezdődik, hogy az ő áldásait a mi személyes sikereinként éljük meg. Magunknak tulajdonítjuk és köszönjük. Elmarad a hála szava az áldásokért, és egyre inkább magunkat kezdjük el isteníteni, egyre többször mondogatva ugyanazt: „megérdemlem. Ez az én érdemem!” Ezt hajtogatja a ma embere, ezt hallja vissza a reklámokban, és ezt erősíti a környezete is. Mígnem el is hiszi: minden az ő érdeme.

Melyik úton talál minket Isten? Egy újabb kerülő úton, újabb zsákutcában, amely sehová nem vezet, vagy már valóban Isten felé tartunk? Rájöttünk-e már, hogy a kerülő utak, az emberi próbálkozások sikátorai csak egy-egy újabb zsákutcát jelentenek a számunkra? Adja Isten, hogy keressük és meglássuk az ő számunkra kijelölt útját. Azon az úton haladjunk, amelyen ő indít el azáltal, hogy titkon vagy nyilván, Igéje és Lelke által – másokat is felhasználva – munkálkodni kezd a szívünkben, az életünkben.

Fábián Tibor

Itt vagyunk egymásnak, és most szépen feltakarítunk együtt.

Felszedtük együtt a darabokat, felsöpörtünk és felporszívóztunk. Mindezt csendben végeztük el.

Néha a dolgok eltörnek, néha mi törjük el őket. Nem az számít, hogy valami eltörik, hanem hogy miként török el és miért. Számít egyáltalán, hogyan reagálunk a törésre? Vajon megkapjuk érte a büntetésünket? Vagy esetleg segít nekünk átértékelni a szeretetet és felkelteni bennünk az együttérzést? Igen! Az utóbbi! Ugyanis az ilyen helyzetekben tanulunk meg igazán szeretni...”

Az identitáskereséstől a szélsőségességig

(Folytatás az 1. oldalról)

is, amelyek a dzsihádisták közül érkeznek Európába, így a szíriai és az iraki polgárháborús övezetből. A német Bundestagban húsvét előtt zajlott le az a szakértők jelenlétében lefolytatott eszmecsere, mely az internet szerepét vitatta meg a fiatalok radikalizálódásában. Patrick Frankenberger iszlámreferens úgy értékelte: az Iszlám Állam (IS) az interneten professzionális videoklipeket terjeszt. Ezek már szinte „hollywoodi produkciók”, amivel persze semmi jót nem mondott, de legalább a hatáskeltés eredményességére hívta fel a figyelmet. Ezek a klipek igazodnak a fiatalok vizuális fogyasztási szokásaihoz. Erősen megmozgatják az érzelmi húrokat, mivel a szívhez s nem az észhez szólnak. Az ilyen jellegű propaganda megtalálható a világhálón. Ez a módszer az IS-utánpótlás toborzásának fő eszköze.

Thomas Mücke szerint nem is olyan könnyű megérteni, mi vezet a fiatalok között a radikalizálódáshoz. Nem lehet azt mondani, hogy a radikalizálódásnak csak egyféle útja van. Éppen ezért a deradikalizáció sem olyan egyszerű. Hiszen nem igaz a korábbi feltételezés, miszerint a radikalizációra fogékony fiatalok hátrányos helyzetű társadalmi környezetből jönnek. Található közöttük rendőrnek a fia, meg tanárnőnek a leánya is. S nem csak a migrációs háttérű családokból ragad meg fiatalokat az IS. Kiszámíthatatlan, kit mikor és hogyan „kap el”. Az extrém szituációk rendezői képzett pszichológusok, hiszen pontosan felismerik a kellő pillanatot és fel is használják céljaik eléréséhez. A gyerekek és a fiatalok védettség, tartás, irányítás iránti igényét használják fel a szélsőségesek céljaik eléréséhez. Korai törekvésük, hogy a fiatalokban felkeltsék az engedelmesség vállalását, sőt igénylését a céllal, hogy megszoktassák őket az önálló gondolkodásról. „A fiataloknak a radikális csoportok családpótlékul kínálják magukat.” Melegszívűnek adják ki magukat, ami a fiataloknál az összetartás és a védettség érzését ébreszti fel. De ez kezdetől fogva nem más, mint számító manipulálás – véli Mücke. Ennek tudatában indítványozza a német szakértő a vallási közösségek közti pár-

beszédet. Ez segít az ellenségkép kialakulásának elejét venni.

Sürgős kérés az egyházak felé

Mücke felmérései azt mutatják: a szélsőséges köröknek áldozatul esett, illetve oda vonzó fiatalok között aránytalanul sok „az aktív keresztyén háttérrel” rendelkező fiatal. Ezt

Thomas Mücke: a radikális csoportok a fiataloknak családpótlékul kínálják magukat

lehet úgy is értelmezni, mint lázadást a család ellen, a családi értékrend ellen. Mücke ezt nem tudja elfogadni, sokkal inkább kéri az egyházakat, nyújtsanak aktív segítséget a családoknak, amelyek gyermekei ilyen veszélynek lehetnek kitéve. Teljes tévedés automatikusan abban a hitben élni, hogy ha valaki hisz gyermekként, azt a hite megvédi az ilyen befolyásokkal szemben. A hit ugyanis nem iszlám elleni védelmi automatizmus! Egyelőre azonban az egyházaknak sem fórumuk, sem szakemberük nincs arra, hogy tanácsot, sőt segítséget tudjanak nyújtani azoknak a gyermekeknek, akik a radikalizálódás potenciális veszélyének vannak kitéve.

Gyors üzenetszolgáltatások

Hans-Georg Maaßen, a Német Alkotmányvédelmi Hivatal elnöke szerint főleg olyan fiatalok, akik muszlim migrációs háttérből jönnek, gyakran éltek át kudarcot az iskolában és a szakmában, így irányvesztetté válnak. Ezért vonhatók be olyan közösségekbe, amelyek elismerést nyújtanak nekik. A szalafizmus például olyan irányadást nyújt nekik, ami fekete-fehér, nagyon leegyszerűsített gondolkodási sémákkal könnyíti meg a dolgukat. Azok a fiatalok pedig, akik Nyugat-Európából utaznak ki az IS-hez, olyan reklámokat küldenek haza, melyek az IS-t mindennél kívánatosabbnak tüntetik fel. Az internet mellett ez a verbuválás gyors üzenetküldés segítségével történik.

Mivel az IS esemény jellegű üzeneteket is küld szerteszét, nem kevesen akadnak, akik ezeket használják fel arra, hogy megismerkedjenek Szíriában az IS-szel. Jelenleg Németországban mintegy 43 ezer iszlámistáról tudnak a hivatalos szervek.

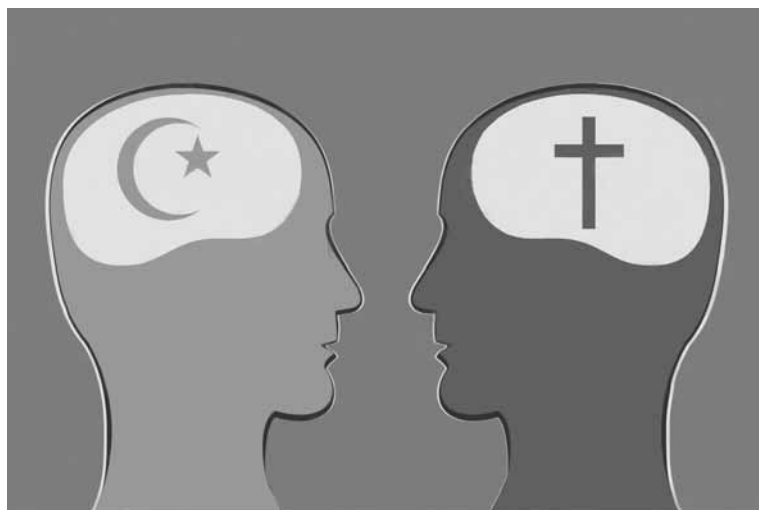
Kódolt radikalizálódás

Thomas Mücke az interneten rovatot indított *Infoszolgálat a radikalizálódás megelőzésére* címmel. Ezen olvasható Mücke itthon is továbbgondolásra érdemes cikke *Pedagógiai javaslatok a vallásilag megalapított extrémizmus deradikalizálására* címmel. Több példát hoz fel arra, hogyan kerülnek fiatalok a szélsőséges nézetek befolyásának hálójába. Vannak, akik válsághelyzetből, egyéni problémák elől menekülnek, vagy pusztán valamilyen más irányultságot keresnek az életüknek, és keresik identitásukat. Muszlim és keresztyén példákon bizonyítja: valójában a radikalizálódás egy-egy fiatalnak már a konkrét élettörténetében „kódolva” van, de kezdeti fázisokban e fiatalok még megmenthetők. Az elégedett, erős identitású, céljaikat látó fiatalokat nem tudják elérni a szélsőségesek.

A szélsőségesek eszköztára

A már említett identitáskeresés, védelem- vagy védettségigény, közösségkeresés mellett az exkluzív igazság birtoklása is vonzó, ami természetesen kapcsolódik bizonyos „magasabb rendű” vallási értékekhez. Ezek legtöbbször túlzott önértékeléshez vezetnek, s a „hasznosabb” a hasonlóan jobban hisz” elve nyomán erősebb csoportokat is alkotnak. Ehhez járul a leegyszerűsített és egyoldalú érték tudat kialakítása, majdhogynem primitív különbségtétellel a hívő-nem hívő, az értékes-nem értékes között. Olyan dualista világszemlélet ez, amin Európa elméletileg túl van, de amint az események mutatják, gyakorlatilag még egyáltalán nem. E dualizmusok egyszerűségükönél fogva „ragályosak”, s burkoltan a különbek, még különbek, a legkülönbek vagyunk tévévideológiájának készítik az utat. Ez a keresztyén „Isten nem személyválogató” szemlélettel pedig nagyon messze van.

A szélsőségesek eszköztárának egyik fontos részét képezik a karizmatikus személyek, akik tekintélyükkel kényszerítik ki vagy keltik fel az alávetettséget, az engedelmesség érzését és készségét a fiatalokban. Jelszavuk: „ne törd a fejed, a gondolkodás árt, kövess engem, ez használ”. Aztán ott van még az igazságosság utópiájának a gondolata. Ez a muszlimok úgymond világméretű üldözésének a téveszméjéből táplálkozik, ezt nevezi a tudomány a kollektív áldozat-identitásnak. Erre alapozzák a szolidaritást, azt, hogy csak együtt lehet az üldözés ellen fellépni, s a szenvedést megakadályozni. A felpörgetett csoport- és egyéni gyűlöletet pedig a másféle, nem muszlim világgal szemben csak úgy lehet kompenzálni, ha azt erőszakos cselekményekben vezetik le, s ezt ráadásul még vallási legitimitációval is megpróbálják alátámasztani.

Lányos boldogság a Szélyes családban

Alig szemerklélő esőben érkezem meg Kolozsvár egyik rendkívül csendes és rendezett kertvárosába, ahol tömbházak alig láthatók. Emberek nem járnak az utcán, keresgélem a megadott címet, s kisvártatva rá is akadok a házra. Szombat este van, az ötgyerekes Szélyes családdal igyekszem. Hétfélig beszéltük meg a találkozást, hét közben ugyanis nem tudunk volna találkozni a családtagok szerteágazó programja miatt.

Becsengetek, de kicsit hátra is hőkölök, mert több kutya is megjelenik a kerítés mellett. Panna nyit kaput, piciny lábát óriási teniszcipőbe dugva csoszog ki a kapuig, s hamar elosztja a félelmemet. – A kutyák nem harapnak – mondja, majd hozzáteszi: – Az idősebbikkel azért csínján kell bánni, mert néha zsémbes, s olyankor kiszámíthatatlan. Csak később tudom meg, hogy az idősebb kutyát a szomszéd ki akarta csapni az erdőbe, így a Szélyes család befogadta, a másik két kóbor kutyát pedig az utcáról hozták be.

Az előszobába lépve fel sem tűnik, hogy héttagú családdal érkezem: a cipők nem hevernek szanaszét, s a kabátomat is fel tudom akasztani a fogastra. Panna mellett közben másik buksit is felfedezek, a nappali közepén ül, és mosolyog, egyéves körül lehet.

Megtervezett család

A családjában, Szélyes Éva fogad szeretettel, akit mintegy huszonkét éve egyik teológus évfolyamtársam lánytestvéreként mutatott be. Azóta persze sok idő eltelt, néhány éve a Farkas utcai gyülekezet tagjaiként láttuk viszont egymást, s ha egyik ismerősöm nem emlékeztet, bizony nem ismerem meg. Levente, a férj, a Farkas utcai gyülekezet gondnoka.

Az emeletről közben gyereksírás hallatszik. Úgy látszik, a papa nehezen boldogul az egyik gyerekkel, gondolom magamban, de nemsokára megjelenik a családapa, ölében Éduával, aki láthatólag zsémbes. Másfél óra beszélgetésünk végére viszont annyira belejön, hogy még képes incselkedni is velem.

– Egyetemista korunkban ismerkedtünk meg egymással – meséli Levente. Már akkor terveztük, hány gyereket szeretnénk, Évi négyet, én ötöt mondtam.

Éva és férje egy ideig albérletben lakott. Ezt követően költöztek a jelenlegi házukba. A lakás nem kicsi, az emeleten öt szoba található, Levente szerint azért építették ilyen nagyra, mert tudták, idővel többen lesznek. Éppen tíz éve költöztek be, most pedig már heten vannak, teljesen belakják a házat.

– Még szerencse, hogy nem én születtem utoljára – szól bele a beszélgetésbe Panna, a második legnagyobb lány, aki közben társasjátékkal foglalta le magát. Amikor ugyanis kevesen voltak, a lányok megválaszthatták szobájukat,

kat, az ötödik gyermeknek azonban meg kellett osztania azt egyik testvérével – derül ki Panna okfejtéséből.

Az öt gyermek nem mellesleg öt lány: Nóra (12 éves), Panna (10 éves), Villó (7 éves), Édua (3 éves), Illa (9 hónapos). Amikor arról kérdezem, mit szólnak a rokonok, Éva azt válaszolja, hogy náluk – mivel régi református papi család tagja – nem tűnt különlegesnek. Levente pedig sokatmondóan mosolyog. – Nagy hahota. Nálunk nevetve fogadták. Már megint lány? – kérdezték, és jót szórakoztak. Néha ajánlgatják a fiúreceptet, de én mindig azt válaszolom, nem tudom, az milyen, nekem atombiztos lányreceptem van – mondja nevetve.

A lányok neveit eleinte Levente választotta, a következőknek Évi, a legkisebbnek pedig közösen szerették volna eldönteni, hogy a nagyobb lányoknak is legyen beleszólásuk. Listát készítették, ám amikor az édesapa elő-

állt az Illa névvel, elfogadták, bár – ahogy az édesanya fogalmaz – Nórának nem tetszett, hogy míg a család hölgy tagjai listát készítettek, addig az apa egyetlen javaslatát mégis meg kellett szavazni.

Munka nem csak a kalandparkban

Hogy milyen az élet, amikor fiú is van a házban, Éva nem tudja, de azt elmondja, hogy a gyerekek közül természet szempontjából Édua a fiú. Különben is minden gyermekük különböző természetű. Az ő esetükben pedig az sem igaz, hogy az első gyermekek felnevelése nehéz, míg a későbbiek során – ahogy telik az idő, és egyre több testvér születik – könnyebb lesz. Talán azért is, mert a lányok között nincs nagy korkülönbség, így nem lehetett abban bízni, hogy a nagyobbak majd pesztrálják a kicsiket. – Az azonban előfordult, hogy a kicsi eltűnt játszani a nagyokkal, mi pedig észre vettük – mondja az édesanya, aki hétköznaponként szinte reggeltől estig odavan. A nagyobbak a zeneiskolába járnak, így délutánoként vissza kell menniük hangszerórára. Reggel végigdolgozzák, kit milyen külön foglalkozásra kell újra bevinni a városba (az öt közül kettő például a nemrég indult kolozsvári gyermekkórus próbáira is eljár), és ezek alapján állítják össze a programot.

Leventének egy software cége van néhány alkalmazottal, általában külföldi megrendelőknek írnak különböző programokat, így ő többnyire nincs otthon, másnap éppen Németországba készült. Tapintatlanul megkérdezem, csak ő dolgozik-e a családban, holott tudatában vagyok, mit jelenthet öt gyermeket nevelni – nálunk otthon három van –, és hét személyre egy háztartást vezetni. A szülők összenéznek, és mosolyogva állapítják meg: nálunkfelé biza ezt a fajta tevékenységet nem nevezik munkának.

Azt viszont tudom, hogy néhány éve a család egy másik vállalkozásba is belefogott: Kolozsvár közelében 2014 augusztusában nyílt meg az Adrenalin Kalandpark, amelynek vezetője Éva. Természetesen lelkes csapat veszi körül, amely támogatja a munkában, mint ahogy az otthoni takarításban is van segítsége, azt pedig már meg sem kérdezem, miként oldja meg a főzést, csak feltételezem, hogy amikor például palacsintát kell sütni, az ötven a minimum.

Rendhagyó szülés

Nyilván megfelelő anyagi körülmények között nem olyan nehéz gyermeket nevelni. A Szélyes család azonban akkor is több gyermeket vállalt volna, ha nincsenek ilyen lehetőségeik, hiszen még albérletben laktak, amikor az első két gyermek már megszületett. A családokban általában három-négy gyermeket terveznek, aztán – ahogy telik az idő – a nők lemondanak róla. – Szerettük volna, de... és ilyenkor különböző indokokat találnak ki, amiért már nem vállalnak több gyermeket – mondja Éva. Én pedig rögtön megkérdezem, amit már régóta hallottam a városban. – Igaz, hogy az ötödik világrajövetelénél a nagyobbik segédkezett?

– Az úgy történt – kezdi mesélni Éva –, hogy felöltözve vártam a férjemet, induljunk a kórházba. Csakhogy az előszobánál nem jutottam előbbre. Nóra, a nagyobbik lányom sietett a segítségemre – mondja büszkén az édesanya. Nóra felhívta az orvost, kihangosította a telefont, és követte az utasításokat, lepedőket vitt az előszobából nyíló irodába, és mindent úgy tett, ahogy az édesanyja és az orvos kérte. Mire megérkezett az édesapa, a kisbaba már megszületett. – Csak egy percet késtem – vágott közbe Levente, és előhúta a bicskáját a farzsebéből. – Akkor is nálam volt, így sikerült hamar elvágni a köldökzsinórt – tette hozzá.

Közben lassan esteledni kezd, s tudom, hogy a szülőknek a városhoz közeli faluból az egyik lányt még haza kell hozniuk. Az öt gyermek közül csak három van otthon, de Éva szerint ilyenkor hiányérzete van, mintha egy kicsit üres lenne a lakás. Félig viccesen megkérdezem, nem próbálkoznak-e tovább? Levente veszi át a szót, aki azt mondja, itt most megállnak, de huncut mosollyal az ajkán hozzáteszi, hogy Szélyes nagypapjék heten voltak testvérek, a nagypapa volt az utolsó a sorban. Előtte hat lány született a családban.

Somogyi Botond

Aki az Igét meghordozta a gyülekezetben

Emlékezés a 100 éve született Nagy István lelkipásztorra

A lelkipásztor arra kap elhívást, hogy Isten szolgája legyen. Ez azt jelenti, hogy vegye át a mindenkori üzenetet Istentől és adja tovább. Az üzenetet olvassa el, imádkozzék, hogy világosodjék meg számára, tudja megfogalmazni, majd legyen kész az elmondására alkalmas és alkalmatlan időben egyaránt – vallotta egy interjúban egykor Nagy István lelkipásztor, akinek születése századik évfordulója alkalmából tartottak megemlékezést április 10-én a kolozsvár-hidelvei templomban.

Nagy István Székelyföldön született lelkészi családból, Kolozsváron végezte a református kollégiumot, majd – vallásánárának, a Farkas utcában szolgáló László Dezső lelkipásztornak köszönhetően – a teológiára felvételizett. Akkor volt teológiai hallgató, amikor már működött az IKE, így részt vett a főiskolások összejövetelein és konferenciáin, vasárnapi iskola vezetését is vállalta. Bázeli tanulmányútján megismerkedett Oscar Cullmannal és Karl Barthtal is, akik nagy hatást tettek rá. Eduard Thurneysen előadásából pedig gazdag útravalót kapott a majdani igehirdetés és a lelkipásztori szolgálat végzéséhez. Bázelen Walter Lüthi neves lelkipásztor gyülekezetének templomába járt a legszívesebben, mert ő valóban az Igét hirdette. Olyan nagy hatást gyakorolt rá, hogy nem sokára lefordította *Az eljövendő egyház (Dániel próféta igehirdetése)* című prédikációs kötetét.

Pályafutását Kolozsváron az alsóvárosi gyülekezetben kezdte segédlelkészként, majd a Farkas utcába került. Később egy budapesti tábori lelkészi állást ajánlottak neki. „Nem fogadtam el, Erdélytől nem akartam elszakadni” – emlékezik vissza Nagy István. Inkább Kolozst választotta, ahol az egykori sóbánya helyén gyógyfürdő lett. Többször hívták Kolozsvárra, de az állami szervek nem egyeztek bele. „Bátyám, Géza egyetemi tanár volt, kétszer is

bebörtönözték, egyszer adminisztrációs intézkedéssel, másodszer koncepciót követően. Ennek is hatása volt életünkre. Nemcsak a miénkre, hanem a festőművész Béla öcsémére is, aki orosz hadifogságból való visszatérése után a Képzőművészeti Főiskolán hátrányos helyzetbe került” – mondta egy interjúban a lelkipásztor.

Gyülekezetszervezés, családlátogatás

Kolozson beindította a felekezeti iskolát, az ifjakat és gyülekezeti tagokat bibliakörökbe szervezte, körzeti asszonykonferenciát és presbiteri találkozót tartott, télen kéthetenként vendég-igehirdetőket hívott a szombat esti és vasárnap délelőtti alkalmakra.

A megemlékezésen a hidelvei vegyeskar műsora színesítette a programot

Katekétikai és missziói előadói, számvevői, majd főjegyzői megbízatást kapott az egyházmegyében. László Dezső elhurcolása után pedig esperes lett helyette 1957-ben. Amikor viszont a második ciklusra is jelölést kapott, az állami hatalom nem engedte megválasztását, s ráadásul felszólították, hogy menjen át egy másik egyházmegyébe. Így került a tordai egyházmegyébe, Aranyosgyéresre, ahol kilenc évig szolgált. A kolozsvár-hidelvei gyülekezetbe 1971-ben hívták meg, a presbiterium a rendőrségi ellenállás dacára ragaszkodott Nagy Istvánhoz, így a belügyi szervek akaratának ellenére is a kincses városba költözött. 1986-ig, nyugdíjba menetelig szolgált ebben a gyülekezetben. Az ötvenes éveinek derekán járó Nagy István ugyanazzal a hittel, következetességgel, fegyelmezettséggel és komolysággal végezte itt is a szolgálatot, mint előbbi szolgálati helyein. Azonnal látogatni

kezdte a családokat egy-egy presbiter kíséretében, felkutatták a nyilvántartásban nem szereplő híveket. „Egy esztendő alatt 1500 családhoz jutottak el. Sok olyan fiatalot talált, akik nem konfirmáltak, ezeket külön készítette fel a fogadalomtételre. Az ő idejében került újra rendeltetése szerinti használatba a gyülekezeti terem, ahol presbiterképző összejöveteleket is tartott. Egyházmegyei kerületi képviselőként és a kerület igazgató-tanácsosaként bátran állt ki az egyház érdekeiért, még azon az áron is, hogy ezzel rossz pontot szerzett a meghunyászkodott és az állami hatalomhoz simuló előljáróinál” – mondta az ünnepségen Adorjáni Zoltán teológiai tanár, aki Nagy István életét és munkásságát ismertette a jelenlevőknek.

Igehirdető és szerkesztő

Nagy Istvánról az erdélyi egyházkerület missziói előadója, Jenei Tamás személyes hangvételű hozzászólásban emlékezett meg, felelevenítve kettejük kapcsolatát. Jenei szerint Nagy István már hétfőn kijelölte a következő vasárnapi prédikáció textusát, amelyhez rövid vázlatot írt, majd a textust „meghordozta a gyülekezetben”, azt szerette volna látni, milyen problémák, gondok adódnak a hívek életében, hogy azokat az ige fényében majd a prédikáció során megvilágítsa.

Az egykori hidelvei lelkipásztor nemcsak gyülekezetszervezői és igehirdetői munkájáról volt híres. Munkatársa volt a változások után beindított *Igehirdető* kiadványnak és néhai Csiha Kálmánné, a megalakult nőszövetség elnöknőjének felkérésére elfogadta a felelős szerkesztői megbízatást az újraindított *Református Család* lapnál. 1993-tól 1999-ig irányította a szerkesztői bizottság munkáját, s ő írt minden számhoz igemagyarázatot. 1996-ban jelent meg *Hirdesd az Igét* című prédikációs kötete, a második, a *Vetteitek-e Szentlelket?* című már csak halála után, 2006-ban. Megjelentetett kötetei, prédikációi, tanulmányai azt tükrözik, hogy a teológiai diszciplínák közül a homiletikát tette leginkább magáévá, és hitte, hogy Isten Lelke áldással fogja meghálálni a komoly szakszerű készülést. „Nemzedéktársai közül csak keveseknek adatott meg, hogy igaz szolgálatuk gyümölcseiből egy-egy csoportra valót letegyenek az erdélyi egyháztörténet és igehirdetés-történet asztalára. Éppen ezért Nagy István igehirdetése erdélyi igehirdetésünk 20. századi paradigmájaként nyeri el méltó helyét a hazai szakirodalomban” – írja Jenei Tamás.

A hidelvei templomban tartott ünnepség záró momentumaként az egykori lelkipásztor lányai – dr. Bellágh Rózsa tudományos kutató, az OSZK könyvtárosa, valamint Nagy Margit újvidéki tanár – Nagy Istvánról szóló képekkel, filmmel emlékeztek meg édesapjukról a gyülekezeti tagok előtt.

Somogyi Botond

A városi misszió a személyes kapcsolattartásról szól

Generális vizitáció a Marosvásárhely-Gecse utcai gyülekezetben

A Marosvásárhely-Gecse utcai gyülekezet a második legnagyobb egyházközség a Marosi Egyházmegyében. A rendszerváltás előtt a város legnagyobb gyülekezete volt több mint 12 ezer lélekkel, amelyet Csiha Kálmán szervezett újra.

A bizottságot az egyházmegye és az egyházközség elnöksége fogadta a gyülekezeti teremben, ahol Lőrincz János esperes igével köszöntötte a vendégeket, Lakatos Péter lelkipásztor a JSir 3,49 alapján tartott áhítatot. Kató Béla püspök bemutatta a vizitációs bizottság tagjait, majd a polgármesteri hivatalba mentek. Dorin Florea polgármester a nemzetek közötti kölcsönös tiszteletéről beszélt, majd a Bolyai Farkas Elméleti Líceum épületéről beszélgettek. Kató Béla püspök és Ballai Zoltán gazdasági tanácsos elmondta: az egyetlen akadály, hogy az egyház nekifogjon az épület javításának a telekkönyvi kivonat hiánya, amelyet pont a marosvásárhelyi adminisztráció hátráltat, tavaly február óta várják ezt a dokumentumot. A püspök elmondta, a felújításra az anyagi alapot is elkülönítették, így már csak a megfelelő engedélyek kellenek, hogy elkezdődhessen az épület helyreállítása.

Lőrincz János megemlítette a polgármesternek, hogy jövőre a reformáció 500 éves jubileumát ünneplik, ebből az alkalomból nevezzenek el egy utcát Kálvin Jánosról. A beszélgetés során szó esett a kétnyelvű utcanévtáblák ügyéről is, amelyben egyelőre nem körvonalazódik megoldás.

A délután folyamán a bizottság találkozott a gyülekezeti csoportokkal: vallásórásokkal, konfirmandusokkal, ifjúsági bibliaórással és a nőszövetséggel. A presbitériumi ülésen Kató Béla püspök elmondta, hogy Kolozsváron, Marosvásárhelyen és Sepsiszentgyörgyön összesen 30 lelkipásztor szolgál, e nagyvárosi gyülekezetekben él az erdélyi reformátusok egyharmada. Az elmúlt 25 évben a református hívek száma egyharmaddal csökkent, ilyen

körülmények között pedig egyetlen emberről sem lehet lemondani.

Szegedi László generális direktor beszámolójában a sok vegyes házasságról és sok özvegyről tett említést, elismerően beszélt arról, hogy a gyülekezetnek van két diakónusa, akik az önkéntesekkel együtt az idősekkel foglalkoznak. Az egyházközségben háromszor annyit temetnek, mint amennyit keresztesnek, ugyanakkor magas az egyedülállók aránya is. Szegedi László szerint komolyan veszik a gyülekezetben a bibliaórákat, de a vallásórások bevonásán még dolgozni kell, hiszen a

Az istentiszteleten az egyházmegye lelkipásztora is részt vettek

keresztesek szerint sokkal több gyerek van a gyülekezetben.

Ungvári Éva egyházkerületi pénzügyi ellenőr beszámolt a pénzügyvitelről, és szorgalmazta, hogy a gyülekezeti házat telekkönyveztetni kell, majd hivatalosan átadni, hogy turisztikai célokra is használható legyen.

Kató Béla püspök elmondta: a nap folyamán a polgármesterrel is találkoztak, aki sikeresen bebizonyította magának, hogy mindent tökéletesen

végez. Az egyházkerület tavaly februárban kérte a Marosvásárhelyi Polgármesteri Hivatalt, hogy a Bolyai épületére kössenek bérleti szerződést. 1909-ben az iskola épületének az új szárnyát nem írták be a telekkönyvbe, és közel egy éven keresztül a polgármesteri hivatal nem akarta kiadni a bizonylatot, hogy az is az egyház épülete. Ügyvédek segítségével novemberre sikerült a

bizonylatot kikérni. A kataszteri hivatalban jelenleg ugyanez a játszma folyik. A püspök szerint a református egyház komolyan gondolja, hogy felújítja az épületet, a fennálló politikai helyzet azonban ellehetetleníti, hogy elkezdjék a munkálatokat. A püspök a Kolozsváron működő szakiskolai képzésről is beszélt, amelynek nagy sikere van. Marosvásárhelyen ugyanezre a mintára akarták a szakképzést beindítani, de a tanfelügyelőség és a politikum nem volt erre hajlandó. A püspök szerint Marosvásárhelyen valami nincs rendben, bár kifejezte abbéli reményét, hogy ez a közeljövőben meg fog változni. Hangsúlyozta, az egyház által működtetett intézményben mindig ott van valaki a gyerekek mellett, ami nagy plusz, hiszen az állami intézményekben kevesebb esély van arra, hogy ilyen bizalmas viszony alakuljon ki a gyerekek és a tanárok között. Marosvásárhelynek nagy a potenciálja, amivel hegyeket lehetne mozdítani, azonban

széthúzás van. Az állami népszámlálás szerint 36 ezer református él a városban, a tíz gyülekezet azonban csak 23 ezret tart számon.

A beszámolóban elhangzott: a gyülekezeti magon kívül az emberek nem ismerik egymást. A nagyszámú presbitérium mellett még kellene legalább száz ember, aki önkéntesen vállal szolgálatot a gyülekezetben. A városi misszió a személyes kapcsolattartásról szól. A városok növekednek, sokan költöznek be a szomszédos településekről. Ha viszont ezek az emberek nem kapcsolódnak be valamelyik gyülekezetbe, nem tartoznak egy magyar intézményhez, akkor könnyen és hamar elveszülhetnek. Éppen ezért nagy feladat vár a presbitériumra, meg kell keresni az embereket, be kell kapcsolni őket a gyülekezet vérkeringésébe.

Az esti istentisztelet után Szegedi László generális direktor a népmozgalmi adatokat ismertette, majd Fekete P. P. János egyházkerületi főgondnok arról beszélt, hogy a családból a templom és az iskola felé kell irányítani a gyerekeket. Lakatos Péter lelkipásztor az istentisztelet végén megköszönte a bizottságnak a nap folyamán tapasztalt szeretetet, törődést és odafigyelést.

Kiss Gábor

Átrajzolódó egyházmegyék, növekedő perselypénz

Az idei év első igazgatótanácsi ülését tartotta Kolozsváron az Erdélyi Református Egyházkerület. Az ülésen elhangzott: a közeljövőben átrajzolódhatnak az egyházmegyei határok. A lélekszám drasztikus csökkenése miatt van erre szükség, valószínű, hogy egyesíteni is fognak egyházmegyéket. Kató Béla püspök szerint törekedni kell arra, hogy az egyes egyházmegyékben kiegyensúlyozott legyen a lélekszám, hiszen ellenkező esetben a kisebb egyházmegyékre ez túl nagy terheket jelentene.

Az ülésen elhangzott: a teológia rektorává Kállay Dezső református tanárt választották. Az egyetemen a következő időszakban folytatni kell az elkezdett munkát, eddig sikerült akkreditáltatni az alap- és a mesterképzést, a következő cél a doktori képzés beindítása. A Babeş–Bolyai Tudományegyetem keretében működő vallásanárképző fakultáson is változások következnek, ahol évek óta küzdelem folyik, hogy a kart fenn tudják tartani, ugyanis az egyetemre nagyon kevés diák jelentkezik. Kató Béla szerint az egyetem és az egyházkerület viszonyát is rendezni kell, hiszen az elmúlt évek során a kar szabályozásából kiderült, hogy az alkalmazáshoz püspöki ajánlólevél szükséges. A püspök szavát tette: a teológiát és a vallás-

nárképző kapcsolatát is javítani kell, javasolta, hogy a Protestáns Teológiai Intézetben tartott akadémiai istentiszteletekre járjanak el a vallásanárképzőn tanulók is, hiszen a vallásanároknak a lelkipásztorokkal később a gyülekezetben is együtt kell dolgozniuk.

Az ülésen szó esett a református egység napjáról is. Idén Szentháromság vasárnapján, május 22-én Kolozsváron kerül sor az ünnepségre, amelynek helyszíne a Farkas utcai templom. A 12 órától tartandó úrvacsorás istentiszteletre 66 egyházmegyéből várnak képviselőket. Az ülésen elfogadott zárszámadásból kiderült: mind az egyházmegyék, mind pedig az egyházközösségek pontosabban teljesítették kötelességeiket, ugyanakkor megnöttek az adományok, valamint a perselypénzek összege is növekedett.

Kató Béla püspök Victor Opaschi vallásügyi államtitkárral találkozott. A megbeszélésen szó esett a műemlék templomok felújításáról, egyházi rendezvények támogatásáról, valamint az adótörvénykönyv módosításáról is, amelynek kapcsán az államtitkár biztosította a püspököt, hogy amilyen gyorsan erre lehetőség lesz, kezdeményezni fogja a törvény módosítását, hiszen a mostani hátrányosan érint nagyon sok egyházközösséget.

Mindenkihez szól Isten

Az ez évi családos alkalom utolsó előadására került sor Ikafalván. A művelődési otthonban megtartott eseményen Bardócz Csaba lelkipásztor a férfinak a családban betöltendő szerepéről szólt, arra a kérdésre keresve a választ, hogy milyen a jó férj és a jó édesapa.

Ráduly Attila, a teastek vendége, a Zöld Nap Egyesület elnöke létmódtípekről tartott vetített képes előadást. Sok olyan, háztartásban használható megoldásról hallhattak az egybegyűltek, amit a mindennapi életben is használni lehet. A víz szerepéről is szó esett, és az előadás végén a házilag előállítható mosogatószer elkészítésének titkaiba is beavattak a Zöld Nap képviselői. Az estet a spanyol Enrique De Pa Miguel ukulelejátéka és éneke tette színesebbé.

Pénteken az ifjúsági est a lányok zumbázásával és a fiúk asztalitenisz-, és csocsóbajnokságával indult, majd a helyi lelkész által vezetett, a szerelemről szóló beszélgetéssel ért véget. A beszélgetésen a *Mi a teendő, ha szerelmes lettem?* kérdéskört járták körül az ifjak esetekre, helyzetekre lebontva.

Vasárnap az istentisztelet keretében a képzetet szárnyain Mátyás Izabella, a csernátóni turisztikai iroda munkatársa kalauzolásában Kuba történetébe, tájaiba és mindennapja-

Az ikafalviak rendhagyó események szervezésével próbálják a református közösséget eggyé kovácsolni

iba nyertek betekintést az istentiszteleten résztvevők. Ezt követően az ökumenikus világimnapra került sor, amit az ikafalvi nőszövetség tagjai mutattak be a gyülekezetnek. Az esemény az Ikafalvi Református Egyházközösség Nőszövetsége új tagjának a fogadalmatételével és a régebbi tagok fogadalmújításával folytatódott, majd szeretetvendégséggel ért véget.

Áldásos volt megtapasztalni, hogy ezen a mozgalmas héten a gyülekezet több csoportjához, a családosok csoportjához, a nőszövetséghez, a cserkészekhez, az ifjakhoz mindenkinek a saját érdeklődési köre szerint szólt az Isten. Segítsen bennünket, hogy a hallottakat cselekedetekre tudjuk váltani.

Az Ikafalvi Egyházközösség Sajtószolgálat

A szeretet gyógyít

(Folytatás az 1. oldalról)

több idős rászoruló számára kifejtett otthoni beteggondozást. A szeretet gyógyít, és ha mégsem, akkor növelni kell az adagot – mondta.

Ábrám Noémi ügyvezető igazgató az „Együtt az életért!” jelszó jegyében kiemelte a nagy család közös születésnap örömét, majd megajándékozta a kezdetektől gondozott idősöket, valamint az alkalmazottakat. Könyvadmányt kaptak a születési szabadságon levők is, akik által a legfiatalabb korosztály is közvetett módon képviseli magát az alapítvány munkájában. A közvetlen hálaadó ünnepség lélekmelegítő jellegét növelte a felsővárosi Choral énekkar fellépése, tagjai között Szabó László lelkésszel, továbbá a Kis Korál gyülekezeti ifjúsági zenekar fellépése Zoltáni Attila kántor vezetésével.

Tisztújító lelkészértekezlet Bitán

A Kézdi-Orbai Egyházmegye lelkészei tisztújító lelkészértekezleten vettek részt. Szász István Gergely helybéli lelkész áhítata után Kállay M. Csaba *A lelkipásztor szolgálata a gyülekezet építésében* címmel tartott csapatépítéssel összekötött előadást, melyen a résztvevők játék során is megtapasztalták azt, milyen fontos az információ átadása, milyen érzés vezetni és vezetve lenni. Az előadó lépésről lépésre, vidám szemléltetőanyaggal fűszerezve vázolta fel a gyülekezetépítés mozzanatait, a munkatársképzés alapjait, a gyülekezeti életbe bevezetett újítások lépéseit, az akciótérvet.

Szünet után tisztújításra került sor: a jelenlevők a lelkészértekezlet elnökévé Bardócz Csaba ikafalvi lelkipásztort választották.

Bíró (Gáspár) Erika

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár

Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

http://www.reformatus.ro/uzenet.html

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem örzünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református

Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában

Felelős vezető: Dávid Zoltán